

Τὸν ἥλιον βάλλει πρόσωπον, τὸν φέγγον ἐπικάρδᾳ
καὶ τ' ἄστρον τὸ ἐξίστρον ἀνάμεσα 'ς τ' ὀφρύδᾳ τ'ς
(βάλλει τὸν ἥλιον πρόσωπον, τὸ φεγγάρι εἰς τὸ στῆθος
καὶ τὴν πούλειαν ἀνάμεσα εἰς τὰ φρύδια της) Τραπ.
'Ανάμεσα τρεῖς θάλασσοι, Κασσάντρα καὶ Ἄγιον Ὄρος
βγῆκαν ὄγῳ ἄστρο λαμπερὰ κ' ἦσαν καὶ θολωμένα
ἤπ.

'Ανάμεσα τῶν λεμονιῶν τῇ ἀνάμεσα τοὺς τῳίτρον
(ἴττρα) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2582
(καδ. JSchmitt) «ἀρκεῖ καὶ σώζει νὰ γενῇ εἰρήνη καὶ
εὐτυχία | ἀνάμεσα γὰρ εἰς τοὺς δύο ἀφέντες τῆς Ρωμανίας».
(β) Χρονικῶς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
α.): 'Εκεῖ 'ς σὰ ἡμέρας ἀνάμεσα κέσ' (μεταξὺ πού τῶν
παιρῶν ἐκείνων, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας) Χαλδ. β)
μετὰ προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους Θράκ. ('Αδρια-
νούπ.) Νάξ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. α.) Χίος: Λέν ἀνάμεσά
δωνε Νάξ. Εἶχαν χορὸν ἀνάμεσά τους Χίος Εἶπαν ἀνάμεσα
'τον Χαλδ. Εἶπαν ἀνάμισά τ'ς Ἀδριανούπ. 'Εχ'νε χολὴν
ἀναμεσά 'τον (εἶναι ὠργισμένοι ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου)
Τραπ. 2) Εἰς τὸ μέσον, διὰ μέσου (α) Τοπικῶς
πολλαχ.: 'Ανάμεσα τοῦ κάμπου Σύμ. 'Ανάμεσα 'ς τὸ πέλαγος
αὐτόθ. 'Ανάμεσα 'ς τὴ θάλασσα Βιθυν. || Ἄσμ.

Καὶ παίρνει καὶ τοσοὶ βάρεις τση, τὴν ἄμμο ἄμμο πάει,
θωρεῖ καράβιν ὁμορφο ἀνάμεσα πελάγους
Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 1089
(ἐν Λαογρ. 3,584) «ἀνάμεσα γὰρ τῆς ὁδοῦ καθὼς ἐπερπα-
τοῦσαν, | φωνὴ παρὰ τοῦ δράκοντος εἰς τὸν Ἀκρίτην
ἦλθεν». (β) Χρονικῶς πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.):
'Ανάμεσα 'ς τὸ χρόνο πολλαχ. 'Ανάμεσα τὴ βδομάδα - τὸ
χρόνο Τῆν. || Ἄσμ.

Πέρασαν χρόνια δώδεκα, 'ς τοὺς δεκατρεῖς 'νεμέσα
ἡ μάνα τ' ἀναστένανε 'ς τὰ μαῦρα βουτημένη
Σινασσ.

Ἡ μάνα της τὴν ἄκουσε 'ς τὸν ὕπνο της 'νεμέσα
αὐτόθ. 3) Οὐσ., τὸ μέσον Πόντ. (Χαλδ.): 'Εθερίεν τ' ἀνά-
μεσα τῇ χωραφί' κ' ἐπέμ'ναν τ' ἄκρας (ἐθερίσθη τὸ μέσον
τοῦ ἀγροῦ καὶ ἔμειναν αἱ ἄκραι).

Πβ. ἀναμεσῆς, ἀναμεσικῶς, ἀναμεσοθξό, ἀνά-
μεσον, ἀναμεσόντας, ἀναμεσῶς, ἀναμεταξύ,
μεταξύ.

ἀναμεσάδα ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

1) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Κρήτ.: 'Σ τὴν
ἀναμεσάδα ὄγῳ βουνῶν - ὄγῳ δεδρῶ - ὄγῳ χωραφίῳ κττ.
|| Ἄσμ.

Παιδιά, κ' εἶδα γινήκανε τοῦ κόσμου οἱ -φ-ἀδρειωμένοι,
μουιδὲ 'ς τοοὶ μέσες φαίνονταί μουιδὲ τ' ἀναμεσάδες.
Συνών. ἀναμεσαρξά 2. 2) Ἡ ἐκ δέρματος ζώνη ἡ
χρησιμεύουσα ὡς ὀπλοθήκη Λεξ. Δημητρ.: Γέμισε φου-
σέκια τὴν ἀναμεσάδα του.

ἀναμεσαρξά ἡ, Καππ. ('Ανακ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀναμισαρξά Θεσσ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. μεσαρξά.

1) Δίοδος μεταξὺ βουνῶν ἢ πραιοῶν ἢ ἀγρῶν Θεσσ.
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: 'Σ τὰ ριζὰ τῶν ὄγῳ βουνῶν
εἶναι ἀναμεσαρξά πού βγαίνει 'ς τὸν πίσω κάμπο Λεξ. Δημητρ.

2) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Καππ. ('Ανακ.):
'Ἄσμ.

Τὰ ἦσαν μπρὸς γυρίστανε, τὰ ἦσαν πίσω στάθαν,
τὰ ἦσαν 'ς τὴν ἀναμεσαρξά στάθαν καὶ ἀναρωτεῖνται.

Συνών. ἀναμεσάδα 1.

ἀναμεσῆς ἐπίρρ. Ζάκ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. ('Αρκαδ.
Βούρβουρ. Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
'Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα κατ' ἀναλογ. τοῦ κατὰ γῆς
-καταγῆς, ὡς καὶ ἀνακορφῆς, κατακαμπῆς, κατα-
μεσῆς κτθ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,405 καὶ ἐν 'Επιστ.
'Επετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 24.

1) Μεταξὺ Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ.
Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πέρασα
ἀναμεσῆς τους Μεσσ. 'Αναμεσῆς 'ς τ' ἀμπέλια αὐτόθ.
|| Γνωμ. 'Αναμεσῆς τῷ ὄγῳ φιλῶ μούδε φίλος μούδε ὀχθρὸς
(εἰς τὰς μεταξὺ δύο φίλων διαφορὰς τρίτος φίλος πρέπει
νὰ μένη οὐδέτερος) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Αναμεσῆς σὲ ὄγῳ βουνά, σὲ ὄγῳ κορφορραχοῦλλες
Λεξ. Δημητρ. 2) Εἰς τὸ μέσον Μῆλ. — Λεξ. Πρω.
'Αναμεσῆς τοῦ χωραφιοῦ Μῆλ. 'Αναμεσῆς 'ς τὸ δρόμο λιπο-
θύμησα Λεξ. Πρω.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσικῶς ἐπίρρ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναμεσικός.

Μεταξύ: 'Εδῆκα ἀναμεσικῶς τῶνε νὰ τοσοὶ χωρίσω κ' ἡν-
ρηκα τὸ δελᾶ μου. 'Αναμεσικῶς τῷ ὄγῳ χωραφίῳ εἶν' ἕνα
μοιράσι δικό μου. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμέσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ τις, ἀναμονή: Μὲ τ' ἀναμέσιμον δου-
λεῖα 'κὶ τελεῖται (ἔργον δὲν τελειώνει). Συνών. ἀνά-
μενμαν.

ἀναμεσίτικος ἐπίθ. Κύθηρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. μεσίτικος.

'Εκεῖνος τὸν ὅποιον καρποῦνται ἐξ ἡμισείας δύο:
Τὸ χωράφι τό 'χουν ἀναμεσίτικο (ἦτοι τὸ ἥμισυ τοῦ εἰσο-
δήματος λαμβάνει ὁ ἰδιοκτήτης, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ ὁ
καλλιεργητής).

ἀναμεσοθξό ἐπίρρ. Νάξ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀναμεσοόθεν.

'Αναμεταξὺ των, πρὸς ἀλλήλους: 'Ετρώουντανε ἀναμε-
σοθξό τῶνε. 'Ἦτανε φόβος νὰ σφαοῦνε ἀναμεσοθξό τῶνε.
Σκοτωθήκανε καὶ οἱ ὄγῳ ἀναμεσοθξό τῶνε. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀνάμεσον ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. α. — ('Εβδομ.
6 φύλλ. 10,7) — Λεξ. Ἠπίτ. (λ. ἀνάμεσος) ἀνάμεσο Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Δαρδαν. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τῆν. κ. α. — ΔΣολωμ. 56 ΓΒλα-
χογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 45 — ('Εβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου
1934) ἀναμεσόν Ἡπ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. α.)
Ρόδ. Χίος κ. α. ἀναμεσὸ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναμισὸ
Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάμεσος Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνα-
μεσοῦ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀναμισοῦ Θράκ. (Κομοτ.)
'ναμεσὸ Κέρκ. ('Αργυράδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάμεσον, ὃ ἐκ τοῦ ὡσαύτως μεσν.
ἀναμέσον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνά μέσον. Πβ.
Π. Δ. (Γένεσ. 3,15) «καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ
ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός
σου». Καὶ ὁ μὲν ὑπερβιβασμὸς τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ.
τοῦ ἀνάμεσα, ὁ δὲ ὑποβιβασμὸς ἐκ τοῦ ἀνάμεσον ἔνεκα
τῆς ἐγκλίσεως τῶν ἐπιφερομένων προσωπικῶν ἀντων.
ἀνάμεσόν μας - σας κττ., καθ' ἣν ὁ βαθμὴδὸν ἐνισχυθεῖς
δεύτερος τόνος ἐξέβαλε τὸν πρῶτον. Καὶ ὁ τύπ. ἀναμεσόν
μεσν. Τὸ ἀναμεσοῦ κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -οῦ τοπικὰ ἐπιρρ.,
οἶον ἀλλοῦ, αὐτοῦ κττ. Περί τῆς λ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 137.

1) Μεταξύ Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Τραπ.) Τήν. κ.ά. — (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) — Λεξ. Ἡπίτ.: Ἀναμεσοῦ 'ς σὰ δύο δεινὰ Τραπ. Γύρισε ψηλὰ τὰ κουρασμένα μάτια του πρὸς τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ καὶ θέλησε ἀνάμεσό τους ἢ πίσωθ' ἐκείνους νὰ βρῇ ἀποκκούμπι καὶ παρηγοριὰ (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) Ἀναμεσοῦ μας τιδὲν 'κ' ἐχωρεῖ (μεταξύ μας δὲν χωρεῖ παρεξήγησις) Τραπ. "Οἷος ἔχ' κτ' νὰ θὰ ᾤσθη ἕνα βασιλεῖο ἀνάμεσό μας (ὁ ἔχων ζῶα θὰ ἀρθῇ οἰκονομικῶς μεταξύ ἡμῶν) Τήν. || Ἀσμ.

Διδάσκαλε, ἂν ἤσουνε ἐδῶ ἀναμεσόν μας,
ἐμεῖς δὲ θὰ ἐχάναμε τὸ φίλο ἀδελφό μας

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 3474 «ἐξ αὐτὴν τὴν συμπεθερίαν ἐπλήθυνεν ἡ ἀγάπη | ἀνάμεσον τοῦ πρίγκιπος κ' ἐκείνου τοῦ δεσπότη» καὶ Μαχαιρ. 1,576 (ἐκδ. RDawkins) «παραῦτα ὁ παμπόνηρος διάβολος ἐπῆρεν μῖσος ἀναμεσόν νύμφης καὶ πεθ-θεράς». β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους, ἐν ἀλλήλοις Ἄνδρ. (Κόρθ.) Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τήν. Χίος κ. ἄ. — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Ἡπίτ.: Ἐχουνε ἀγάπη ἀνάμεσό τους Κέρκ. Ἐξυλοκοπηθήκανε ἀνάμεσό τους Κεφαλλ. Γιατρεύομαι ἀνάμεσό τους αὐτόθ. Τὰ ἐμοῖρασαν ἀνάμεσόν των Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλεγον τὰ παιδιὰ ἀναμεσόν των Χίος Ἐλταν ἀνάμεσο τ'ς Δαρδαν. Ἀναμεσόν τως ἐκάμαν ὅ,τι ἐκάμαν Ρόδ. Σήμερα θὰ σμίξωμε ἀνάμεσό μας Κόρθ. Ἀνάμεσό μας ἐπληρώσαμε (ἀναμεταξύ μας κατεβάλομεν τὴν δαπάνην) Σίφν. Ἀναμεσόν μας ἐν ἔχουμε δίποτε Σύμ. Διὸ γειτόνοι ἔχουνε κάποια διαφορὰ ἄναμεσό τους καὶ κοντραστάρουνε Ἀργυρᾶδ. Φτωχοὶ ἀνθρώποι, ἡμεροὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἀγαπημένοι ἀνάμεσό τους ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀνάμεσον μουν τιδὲν 'κ' ἔχουμε (δὲν ἔχομε τίποτε, ἦτοι οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχομεν) Κερασ. || Ποίημ.

Βγαίνει ἀνάμεσα 'ς τοὺς κρότους | τῶν γενναίων ποῦ
[τὴν παινοῦν
καὶ κοιτοῦνται ἀνάμεσό τους | γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ θεωροῦν
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἐν κώδικι τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν Λαογρ. 9,356 «τὸν πόθον ὁποῦ ἔχομεν ἀνάμεσόν μας».

γ) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. μου, σου κτλ. καθ' ἑαυτὸν (Ἑβδομ. ἔνθ' ἀν.): Ἐλεγα ἀνάμεσό μου.

2) Ὡς οὐσ. ἀνάμεσο τό, συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις συζύγων, καθ' ἣν συμφωνοῦν οὗτοι, ἵνα ἀνήκη ἐξ ἡμισείας εἰς ἀμφοτέρους ὅ,τι ἀπὸ τοῦ γάμου των καὶ ἐξῆς θὰ ἀποκτήσουν δι' ἀγορᾶς) Τήν.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσόντας ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμεσόν, δι' ὃ ἰδ. ἀνάμεσον, κατὰ τὸ ὄντας (ὄταν). Ἰδ. ΑΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 137.

1) Μεταξύ (α) Τοπικῶς: Ἀναμεσόντας 'ς σὰ δύο δεινὰ. (β) Χρονικῶς: Ἐκεῖ 'ς σὰ ἡμέρας ἀναμεσόντας (κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας). β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους: Κροῦν καὶ παίρ'νε ἀναμεσόντας αἱτοῦν (μαλώνουν ἀναμεταξύ των). 2) Ἐντός, μέσα: Ὡς αὐτὸ τὴ δουλείαν ἀναμεσόντας ἐγὼ τιδὲν 'κ' ἔχω (ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν).

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσῶς ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμεσόν-σό, δι' ὃ ἰδ. ἀνάμεσον, κατὰ τὰ εἰς -ῶς.

1) Μεταξύ ἔνθ' ἀν.: Πέρασε ἡ σφαῖρα ἀναμεσῶς τους Μεσσ. Ἀναμεσῶς 'ς τὰ χωράφια αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀναμεσῶς 'ς τὰ φρύδια σου κυλαιοῦμαι διὸ γαῖδάροι κ' ἤχασ' ὁ -γ- εἰς τὸ φόρτωμα καὶ ὁ ἄλλος τὸ σομάρι (σκωπτικόν) Κρήτ. 2) Εἰς τὸ μέσον ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Δὲν εἶδα τέτοια κωπελλὰ | νὰ 'χη μογιὰ 'ς τὰ χεῖλη, 'ς τὸ μάγουλο ἔλαια | καὶ ἀναμεσῶς 'ς τὸ δέτη νὰ 'χη πορτοκαλῶ

(πέττης = στῆθος) Κρήτ.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεταξύ ἐπίρρ. κοιν. ἀναμεταξύς Κέως Κρήτ. Νάξ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀναμεταξύ.

1) Μεταξύ (α) Τοπικῶς κοιν.: Βρέθηκε ἀναμεταξύ τους κάποιος ξένος κοιν. Ἀναμεταξύ 'ς τοῖς πύργοι Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 341,19 (ἐκδ. Βόννης) «εἰσφέρει ἀναμεταξύ αὐτῶν τὴν ὄρναν» καὶ Ἀρμενοπ. Ἐξάβ. 830 «ἀναμεταξύ δύο καὶ τριῶν μαρτύρων». (β) Χρονικῶς πολλαχ.: Ἀναμεταξύ Γενάρη καὶ Φλεβάρη. β) Μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους, ἐν ἀλλήλοις κοιν.: Δὲ μιλιοῦνται - τρώγονται - φαγώνονται ἀναμεταξύ τους. Ἀναμεταξύ τους βγάζουν τὰ μάτια τους. Αὐτὰ δὲν γίνονται - δὲν ταιριάζουν ἀναμεταξύ μας. || Φρ. Αὐτὸ ἀναμεταξύ μας ἢ αὐτὸ νὰ μείνῃ ἀναμεταξύ μας (δηλ. νὰ μείνῃ μυστικὸν ἀναμεταξύ μας καὶ νὰ μὴ κοινοποιηθῇ εἰς ἄλλους). 2) Οὐσ., τὸ μεσολαβοῦν χρονικὸν διάστημα κοιν.: Ὡς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ (κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον).

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμετρῶ Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 41 ΑΜαγγανάρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 208

Τὸ ἀρχ. ἀναμετρῶ.

1) Ὑπολογίζω τι καλῶς Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. ΑΜαγγανάρ. ἔνθ' ἀν.: Καὶ ὅλη μου τὴν ὁρμὴν τὴ μάζωνα καὶ τὴν ἀναμετροῦσα γιὰ νὰ χυθῶ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. Ἐδινε κριθῖνο ψωμί καὶ τὸ ἀναμετροῦσε (ἐπὶ ἀστοργίας μητροῦς πρὸς τὴν προγονὴν) Δημητσάν. || Ποίημ.

Ἡ ἀνάγκη μᾶς καλεῖ νὰ ξαποστάσουμε,
συντροφισσα, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα
καὶ θὰ 'ναι λογικὸ ν' ἀναμετρήσουμε
πόσος ἀκόμα δρόμος μένει τάχα

ΑΜαγγανάρ. ἔνθ' ἀν. 2) Μέσ. σκέπτομαι, συλλογίζομαι Κέρκ.: Ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ἀναμετρεῖτόν τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ (ἐκ διηγ.).

ἀναμιγῆ ἢ, Δ.Κρήτ. ἀνεμιγῆ Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναμιγῆ ἐκ τοῦ ρ. ἀναμίγω. Διὰ τὸν ὅμοιον σχηματισμὸν πβ. ἀναλάμπω - ἀναλάμπῃ, καίω - κάηκα - καῆ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913) 19.

Ἦχος ἐλαφρὸς, θόρυβος: Ἐπῆγα γὼ καὶ φρουκάστηκα, μὰ δὲν ἀκούεται ἀνεμιγῆ. || Φρ. Ἀνεμιγῆ δὲν ἐπῆρα (δὲν ἐνόησα, δὲν ἔμαθα τίποτε). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,264 (ἐκδ. RDawkins) «ἐγροίχην ὁ ρῆγας τὴν ἀναμιγῆν καὶ ἐσηκώθην ἀπὸ τὸ κρεββάτιν καὶ λαλεῖ, ποῖγοι εἶναι τοῦτοι ὅπου ἤλθαν».

ἀναμιγίζω Δ.Κρήτ. ἀνεμιγίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμιγῆ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Ε στ. 14 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ποιὸς κλαίει ἐδῶ, ποιὸς θρήνηται, ποιὸς εἶν' ἀπὸν γεμίζει | τοῦτο τὸ σπῖτι κλῆματα καὶ ὅλο τ' ἀναμιγίζει».

